

[Ole Bjørn Kraft.]

det kommer til Stykket, hvis de skulde staa inde for det, virkelig vilde forsvare den Ordning, som nu bliver vedtaget.

Der er her et Spørgsmaal, som naturligt melder sig, naar Regeringen paa den Maade, som det er sket, fralægger sig ethvert Medansvar. Kan en ansvarlig Regering handle saaledes? Kan en ansvarlig Regering gennem at lægge sine Stemmer til Gunst for Lovforslaget og derved sikre dets Vedtagelse samtidig fralægge sig Medansvaret for det? Den vil under alle Omstændigheder ikke kunne unddrage sig et Medansvar for den Tilstand, der bliver skabt. Den vil ikke kunne unddrage sig et Medansvar for de Følger, som opstaa heraf. Hvis Ordningen en Dag skal prøves, maa den dele det fulde Ansvar med det Parti, som har udformet Lovforslaget, og hvis det viser sig, at den Ordning, der vedtages, ikke kan holde, hvis den viser sig at være galt beregnet, at lide af Brøst, som nu er skjult, saa kan den høje Regering heller ikke sige, at den ikke har noget Medansvar derfor. Og Venstre vil heller ikke kunne krybe i Skjul bag Regeringen. Det ærede Venstreparti har som sit Hovedmotiv til at fremsætte dette Forslag sagt, at den nuværende Ordning af 1922 var af en saa uholdbar Karakter, at det var absolut nødvendigt at skabe en Ændring, at man maatte have en Ordning, der var saaledes beskaffen, at den kunde holde, at den var ærlig, at der var Overensstemmelse mellem Ordningens Bestemmelser og de finansielle Midler, der var stillet til dens Raadighed. Jeg tror ikke, der vil gaa mange Aar, maaske ikke mange Maaneder, inden det vil blive klart, at en hel Række af de Mangler, der klæbede ved 1922-Ordningen, klæber ogsaa ved denne, at en Række af de Budgetter, som her er opstillet, vil vise sig uholdbare overfor Livets Krav, og at vi derfor ret hurtigt vil glide ind i en lignende Situation som den, vi gled ind i efter 1922-Ordningens Vedtagelse. Ansvarret herfor kommer til at hvile paa alle de Parter, som giver disse Forslag deres Stemmer. Det kan derfor ikke nytte, at de hver for sig søger at underskrive Loven uden Ansvar.

Der findes i Bemærkningerne til Hærløvsforslaget ogsaa en Udtalelse af den kommanderende General. Ogsaa denne Udtalelse er „uden Ansvar“. Den kommanderende General har udtrykkelig udtalt dette til Pressen. Nu søgte Venstres Ordfører, det ærede Medlem Hr. I. A. Hansen, under sin Tale her i Tinget at drage Generallojtnant With ind som Garant, som Kautiomist

for denne Ordning. Jeg mener, det er uberegtiget. Generallojtnanten har fremsat en Række Bemærkninger om Forslaget, i hvilke han karakteriserer det, i hvilke han fremhæver dets Fordele og dets Mangler. Men Generallojtnanten har i sin Skrivelse udtrykkelig understreget, at han ikke vil have noget Ansvar for Ordningens militære Konsekvenser. Saaledes skriver den kommanderende General:

„Det foreliggende Hærløvsudkast er ikke et Udtryk for, hvad der militært set er ønskeligt.“

Og i Slutningen af sin Skrivelse udtaler han:

„Jeg kan — af en Række nævnte Aarsager — ikke give den foreslaaede Ordning min Tilslutning.“

Jeg synes, at disse Udtalelser fra den kommanderende General er saa tydelige, at man har Lov at sige, at et forsvarsmæssigt, et militært Ansvar vil det være uberegtiget af de Partier, der nu stemmer for Lovforslaget, at lægge paa hans Skuldre. Jeg vil betegne det som et Misbrug, hvis det sker; thi jeg er overbevist om, at den kommanderende General, der i mange Aar har deltaget i de forsvarspolitiske Forhandlinger og ofte har udtalt sig om disse Spørgsmaal, ikke vil fravige de Synspunkter, som han i alle disse Aar har gjort gældende, Synspunkter, som paa en lang Række Omraader er i absolut Modstrid med Karakteren af den Ordning, som her vedtages. Man vil da heller ikke i den kommanderende Generals Udtalelse finde et Ord, hvormed Generalen tager Ansvar for, at denne Ordning kan løse Landets Forsvarsopgaver.

Om den ene Side af Lovforslaget, Jyllands Forsvar, udtaler den kommanderende General sig klart og utvetydigt: Lovforslaget betyder, at man nu i Jylland maa indskrænke sig til bevogtningsmæssige Opgaver. Ejendommeligt forekommer det, at det skal blive Venstrepartiet, der forelægger et Forslag, som faar en saadan Karakteristik, naar man erindrer, hvilken Hovedvægt man i 1922-Ordningen lagde netop paa Jyllands Forsvar, og naar man ved, i hvor høj Grad det Gang paa Gang af Venstrepolitikere er blevet fremhævet, at Grænseforsvaret maatte ikke opgives.

Om den anden af de to Opgaver, som vi fra konservativ Side altid har hævdet Forsvaret maatte have: Grænseforsvaret og Øforsvaret, udtaler den kommanderende General ganske vist, at han mener, at Ordningen vil være i Stand til at løse Hovedopgaven, som for ham er Forsvaret paa Sjælland, hvilket altsaa nu ogsaa maa være